

[Westerby.]

lig fantastisk, så meget man kommer ind på det spørgsmål. Det er, som om man ønsker at skabe den fornemmelse, indstilling eller tiltro, at det, der skulle have været noget i retning af et ledemotiv for det ærede medlem hr. Diderichsen eller undertegnede eller andre, var, at der var chance for at blive minister. Det er, som om man har interesse i at prøve på at gøre os til sådan lidt ringere personer. Nu har statsministeren ganske vist besvaret spørgsmålet i den forstand, at han har oplyst, at der var bestemt ikke tale om nogen ministersyge, men jeg vil da gerne gentage til de ærede medlemmers underretning, at hverken det ærede medlem hr. Diderichsen eller jeg eller andre på noget tidspunkt har bedt om eller sagt ja til nogen som helst form for ministerposter eller har ønsket en ministerpost eller givet udtryk for det. Et klarere svar kan man vel i og for sig ikke ønske sig.

Dernæst et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Henry Christensen, som var inde på, at der ikke var ret megen forskel på hans finanspolitiske og mine finanspolitiske betragtninger. Jeg vil gerne have lov til at henlede opmærksomheden på en leder i dagbladet Vestkysten, som jo er et af de største venstreblade, der findes i landet, og oven i købet har den ære, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen — som er venstres formand — sidder i dets bestyrelse. Dette blad bragte den 15. marts 1965 en leder — og det var altså den mest autoritative artikel, der var i bladet den dag — om „overskuds-lygtmænd“. Denne leder slutter med følgende betragtninger — jeg beder om formandens tilladelse til at citere —:

„Men det her skitserede anser vi nu for mere end en finanspolitisk detalje...“ — det, man siger til, er noget, jeg har skitseret — „... der skiller. Det er en *kløft* mellem to opfattelser. Da det for Westerby med følge åbenbart er en trossag, ja, så må divergenserne vel også komme til udtryk, når sagen til sin tid kommer til afgørelse i folketinget. Da må Westerby, om han vil tages alvorligt, vise, at han er fast i troen — hvordan så følgerne måtte blive“.

Det var altså den opfattelse, Vestkysten

gav udtryk for i en leder, og jeg kan da godt sige til det ærede medlem hr. Henry Christensen, at det har jo igennem en lang periode, lige siden VK-erklæringen blev til i 1959, været drøftet meget inden for venstre, i hvilket omfang man kunne regulere samfundsøkonomien ved at føre en aktiv og smidig finanspolitik. VK-erklæringen var da i modstrid med dette at føre en aktiv og smidig finanspolitik, og man har da også i adskillige andre situationer set en lignende indstilling. Det var ikke tilfældet, da man vedtog omsforliget her i tinget, men f. eks. betragtningen om ikke at gå ind for den bundne opsparing i 1963 var udtryk for, at man ikke ville føre den fornødne aktive finanspolitik i den givne situation. På samme måde forholder det sig i denne situation.

Nu siger det ærede medlem hr. Henry Christensen, at man under forhandlingerne ikke har anfægtet, at der skulle et kasseoverskud til. Men har man givet tilsagn om det? Er man virkelig gået ind for det? Har man gjort noget for at få det? Der er nemlig også et spørgsmål om samarbejdsformer i forbindelse med de synspunkter.

Jeg vil i høj grad hævde som mit indtryk af de forhandlinger, der har været ført i folketinget og i udvalget, at man ikke har givet et bidrag til at tilvejebringe et kasseoverskud i form af, at man selv, hvis man afviste de forslag, regeringen havde stillet, stillede nogle forslag, der ville give det kasseoverskud, man fandt fornødent. Der skal jo være en lige linje mellem mål og midler, og hvis man vil nå et mål og vil skabe balance i samfundsøkonomien, så må man også ville midlerne til det. Det kan godt være, at det ærede medlem ikke bryder sig meget om at føre finanspolitik, men et af midlerne til at få balance i samfundsøkonomien er nu engang at føre finanspolitik. Derfor må man også drage konsekvenserne i forhandlingerne herinde i folketinget. Man må drage den konsekvens — det kommer man simpelt hen ikke uden om — at hvis man ikke vil acceptere det, de andre foreslår, må man selv foreslå noget, sådan at det står i rimeligt forhold til den målsætning, man prøver at stille op. Hvis man stiller en målsætning op, som man ikke følger op i praksis, bliver der ikke ret meget tilbage af det, man står og siger.